

[K. Pedersen.]

kommende, som ikke refunderes af Staten eller mellemkommunalt, skal Opholdskommunen betale $\frac{1}{3}$, medens de $\frac{2}{3}$ refunderes af Refusionsforbundet. De Beløb, som bliver refunderet herigennem, skal bæres af alle Landets Kommuner, saavel By- som Landkommuner, med $\frac{1}{3}$ efter Folke- tal, $\frac{1}{3}$ efter samlet Indkomstbeløb og $\frac{1}{3}$ efter Kommunens samlede afgiftspligtige Grundværdi med Tillæg af $\frac{3}{4}$ af det samlede Beløb, hvormed Vurderingssummen til Ejendomsskyld overstiger Grundværdien. Gennem dette Refusionsforbund udlignes Forsørgelsesbyrden jo ret betydeligt. Efter de nuværende Refusionsbestemmelser bærer Opholdskommunen $\frac{1}{4}$, medens Forsørgelseskommunen bærer $\frac{3}{4}$. At Opholdskommunens Andel nu bliver forhøjet fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{3}$, finder jeg for saa vidt er rigtigt, som jeg anser det for heldigst, at den Kommune, som har den bevillende Myndighed, ogsaa bærer en væsentlig Del af Udgiften, for at den kan blive tilstrækkelig stærkt interesseret i den rette Økonomi.

Men med den Udligning af Forsørgelsesbyrden, som finder Sted ved, at de to Trediedele refunderes, sker der i Forhold til den nuværende Ordning en ikke ringe Forskydning af Byrden, dels mellem Landsdelene, dels mellem de forskellige Kommuner. De Kommuner, som har smaa Forsørgelsesudgifter og maaske endda ved Siden af er velhavende, vil faa forøgede Udgifter, hvorimod de Kommuner, som har store Forsørgelsesudgifter, vil faa en Lettelse. Det er selvfølgelig ikke saa behageligt for de Kommuner, som faar en Forøgelse af deres Udgifter, men dem har Loven ogsaa tænkt paa, idet der paa Finanslovene for 1935—36 og lige op til 1940—41 skal stilles et aarligt Beløb af 1 500 000 Kr. til Raadighed som delvis Dækning for de af Kommunerne med Undtagelse af København, Frederiksberg og Gentofte i det foregaaende Regnskabsaar afholdte Refusionsudgifter saavel efter denne Lov som efter Folkeforsikringsloven og Arbejdsloshedsforsikringsloven. Men efter 1940—41 vil dette Beløb gradvis blive nedsat i de følgende 5 Aar, indtil det naar ned til 300 000 Kr. Udover dette Beløb stilles der yderligere et Beløb paa 130 000 Kr. til Raadighed til Fordeling i de sønderjydske Kommuner. Det, der forbavsede mig mest ved Omordningen af Forsørgelsesbyrden, var næsten, at de sønderjydske Kommuner herefter vilde faa et Paalæg, idet jeg var af den Opfattelse, at de burde have en Lettelse. Jeg finder det derfor rigtigt, at der forloods

stilles disse 130 000 Kr. til Raadighed for dem.

Jeg kommer dernæst til Afsnittet om Børneforsorg. Bestemmelserne i dette Afsnit er for en stor Del, hvad den højtærede Socialminister ogsaa nævnte, hentet fra Værgeraadsloven, men Administrationen af Loven vil nu — bortset fra København, hvor der bliver et særligt Børnenævn — blive overladt til det sociale Udvalg.

Et andet Omraade, hvor Lovforslaget indfører noget nyt, vedrører det offentlige Udbetaling af Underholdsbidrag. Her sker der en væsentlig Ændring. Disse Udbetalinger sker nu gennem Politimestrene, men fremtidig skal de foretages af det sociale Udvalg i den Kommune, hvor Barnet har fast Ophold. Det er ikke altid rosende Lovord, der har lydt om den nuværende Ordning, idet der undertiden, ikke mindst fra kommunale Kredse, har lydt Kritik over Politimestrene, fordi de ikke gik haardt nok frem overfor Bidragyderne for at faa Beløbene ind. Nu faar Kommunalmaendene selv Opgaven, og vi faar saa se, hvorvidt de formaar at gøre det bedre. Der er dem, der mener, at Sogneraadene ikke magter denne Opgave, men deri er jeg ikke enig; de kan lige saa godt foretage Opkrævning paa dette Omraade som paa saa mange andre, og da Sogneraadene har Folkeregistre, har de lettere ved at finde den paagældende, naar han er flyttet bort. At Barne- moderen nu faar Bidraget udbetalt fra det sociale Udvalg, finder jeg absolut rigtigt.

Jeg nævnte før, at Staten refunderer de forskudsvisse Udbetalinger, der viser sig uerholdelige. Man har undertiden hørt sige, at nu vilde Staten komme til at betale næsten alle Bidragene, men dertil vil jeg blot sige, at jeg finder ikke i Lovfor- slagets nogen Lempelse indført for de Personer, som vil unddrage sig deres Bidragspligt; tværtimod er Bestemmelserne skærpet ret stærkt. Men, har man saa sagt, naar Staten refunderer Kommunerne hele Udgiften, bliver Sogneraadene ikke saa interesseret i Sagen, ikke saa paagaaende for at faa Beløbene ind. Men her har den højtærede Minister ogsaa tænkt venligt paa Sogneraadene, om end ikke just med Tvangsarbejde, saa dog saaledes, at hvis en Kommune opfører uforholdsmæssig store Beløb paa den Konto, kan den risikere en Afkortning i Refusionen fra Staten. Jeg skal ikke nedlægge nogen Protest mod denne Bestemmelse; jeg haaber ikke, man vil gaa alt for haardt til Værks, men jeg tror, det er nødvendigt at have noget i den Retning.